

Forhold, og saa finder jeg mig rigtignok foranlediget til at udtale mig meget mere tydelig, end jeg ellers vilde gøre. Naar det ærede Medlem har varslet om, at han ved privat Initiativ vil indbringe et Lovforslag om Laan til Kommunerne i Fremtiden til Bygning af private Jærnbaner, vil jeg sige, at det ærede Medlem kan ikke vente Tilslutning fra min Side i saa Henseende, aldeles ikke. Tværtimod, jeg vil gøre bestemt Modstand mod Fremme af et saadant Lovforslag, og jeg er overbevist om, at det ikke heller vil blive til Lov.

Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen) omtalte forskellige Tiendeafløsningsforhold, som jeg imidlertid ikke nærmere skal komme ind paa. Det ærede Medlem ved meget godt, hvorledes min Opfattelse er over for Tiendeafløsningsloven, en Lov, som jeg jo har nogen Andel i. Jeg ønsker meget, at den skulde faa nogen Virkning. Men jeg ser ogsaa de Hindringer, der kunne være for at faa Tiendeafløsningen gennemført nu for Tiden. Det ærede Medlem sagde, at Kultusministeriets Cirkulære af 1895 er i Strid med Tiendeafløsningsloven. Dette tror jeg ikke er rigtigt. Cirkulæret kan maaske være mindre heldig affattet, det er muligt, men naar man læser Cirkulæret igennem, kommer man dog til det Resultat, at det gaar ud paa at give de underordnede Embedsmænd en Vejledning til, hvorledes de skulde stille sig med Hensyn til Tiendeafløsningen, men ikke til i og for sig at gribe ind i den Ordning, som Loven har fastslaaet. At dette Cirkulære naturligvis maatte komme til at virke noget dæmpende over for Afløsningen af Præstetienderne, indrømmer jeg. Imidlertid tror jeg, at man ikke havde faaet Afløsningen af Præstetienderne, selv om dette Cirkulære ikke var kommet frem, og deri er det ærede Medlem dog maaske enig med mig.

Philipsen: Jeg er den højtærede Finansminister særlig forbunden for de Udtalelser, han fremkom med angaaende den Tanke, som har givet sig Udtryk i mit Ændringsforslag. Jeg har paa ingen Maade tilsigtet at fremtvinge Tidspunktet for en ny Fremstilling af Mønter, men jeg mente — hvad jeg ogsaa tror, den ærede Minister forstod — at det var ønskeligt, at man, naar det skete, tog sig tilstrækkelig Tid til at tilvejebringe den ny Type. Jeg tror efter disse Udtalelser at have opnaaet, hvad jeg tilsigtede med mit Ændringsforslag, og jeg tillader mig derfor at tage det tilbage.

Formanden (Sofus Høgsbro): Ændringsforslag Nr. 9 til § 26 uden for Betænkningen er taget tilbage. Er der nogen, der optager det? (Ophold.) Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Neergaard: Til det ærede Medlem for Odense (Scavenius) skal jeg sige, at jeg har aldrig paastaet, at der var givet noget som helst Tilsagn fra den daværende Minister. I det, som jeg oplæste, laa der udtrykkelig, at der ikke var givet noget saadant Tilsagn. Men det ærede Medlem ved jo dog ligesaa godt som jeg, at naar det ved et Lovforslag af den Natur bliver udtrykkelig og meget kraftig udtalt fra en Side, at Lovforslaget vil føre med sig den Konsekvens, at man i Fremtiden vil gaa til lignende Foranstaltninger over for andre Kommuner, som ere i samme Situation, og naar Finansministeren — som jo altid er tilbøjelig til over for slige Udtalelser, som tilsigte et Angreb paa Statskassen i Fremtiden, paa Forhaand at tage mere eller mindre stærke Reservationer — nøjes med at sige, at man meget vel i Fremtiden kan komme til saadanne Foranstaltninger, men at det ikke i Øjeblikket ligger for, og at han naturligvis maa overlade det til den Rigsdag og den Minister, som til den Tid sidder, saa paastaar jeg — og deri ville sikkert de fleste give mig Ret — at deri ville Folk, som de ere flest, se, at der er ret gode Udsigter til en Gang i Fremtiden at faa en saadan Lov, eller rettere sagt, en saadan Foranstaltning fornyet, thi der kan jo ikke være Tale om at forny Loven i egentligste Forstand. Det tror jeg er uden for enhver Tvivl. Til den højtærede Minister skal jeg sige, at det var jo en overordentlig stor Kraft, hvormed han forbandt sig til ikke at ville støtte et Lovforslag af den omtalte Art. Det skal jeg lade staa ved sit Værd, jeg kan jo ikke i mindste Maade influere paa den ærede Minister i saa Henseende. Lovforslaget vil, hvis det fremkommer, gaa sin Gang gennem dette Ting og muligvis gennem det andet Ting, og den højtærede Minister vil jo kunne opsætte at tage endeligt Standpunkt til den Tid. Nægte at forhandle om et saadant Lovforslag vil Ministeren dog vel ikke, i den Grad stiller han sig vel ikke fjendtlig til den Tanke, som her er udtalt. Jeg tror i alt Fald, at naar Lovforslaget kommer frem, vil det vise sig, at det vinder ikke ganske ringe Støtte baade her og i det andet Ting, og jeg vil da ogsaa haabe, at den højtærede Ministers saa stærkt af-